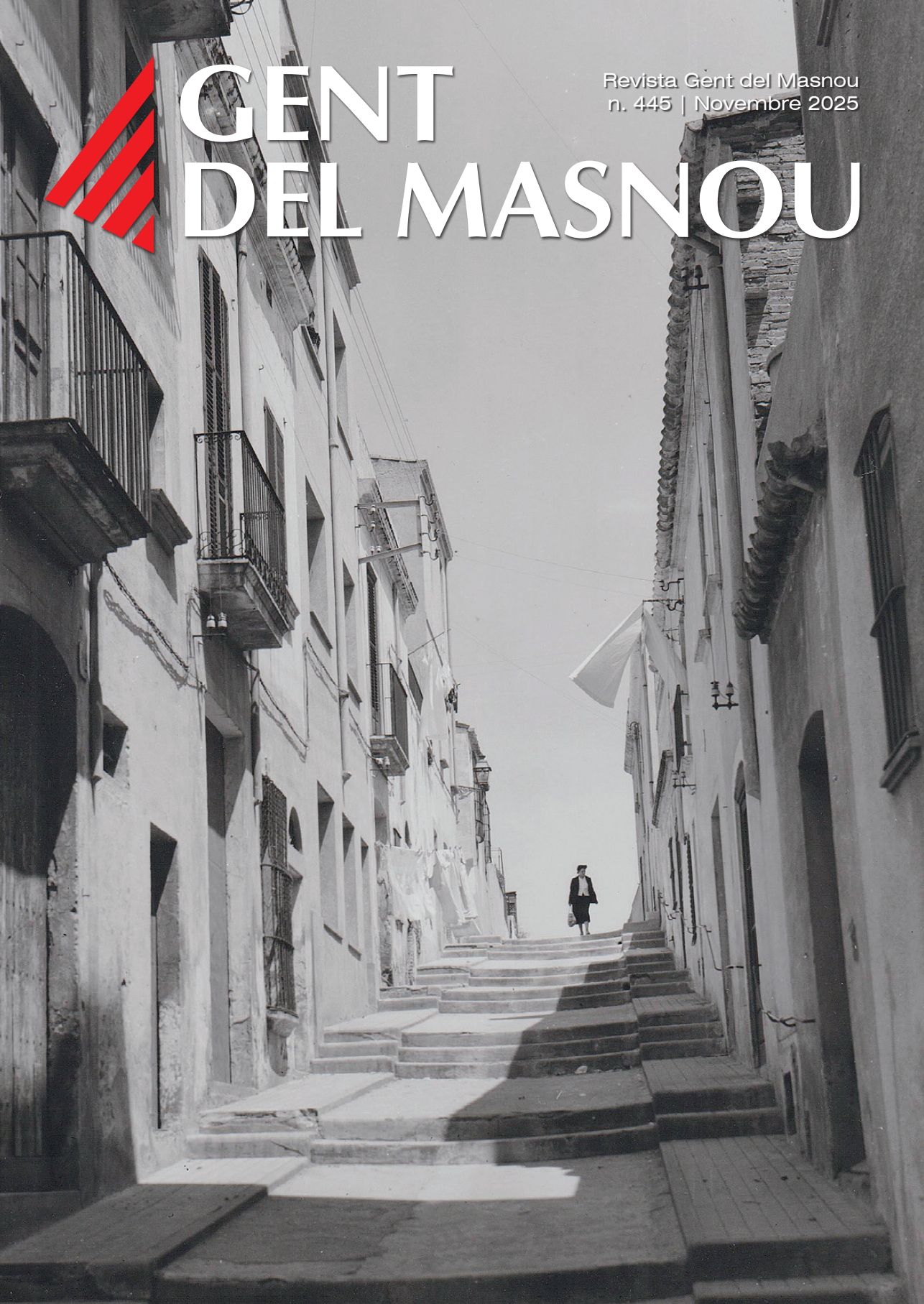
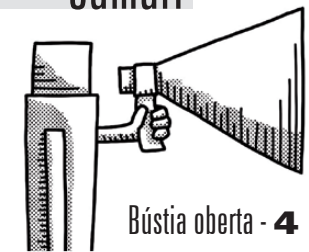

GENT DEL MASNOU

Revista Gent del Masnou
n. 445 | Novembre 2025

Bústia oberta - 4

Vivències - 6
EL PAS ENTRE LA VIDA I LA MORT
Pep Parés

Opinió - 8
EL MESSIES INFILTRAT
Joan Camps Ortiz

Espai poètic - 9
L'ORENETA - EL PARDAL
Enric Badal

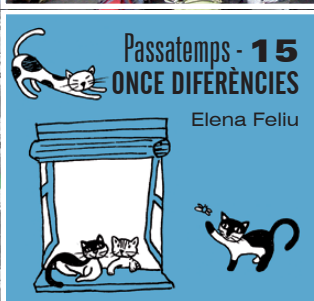
Històries de la vila - 10
40È ANIVERSARI DE GENT DEL MASNOU 10
Joan Muray

Fem poble - 12
MIRANT EL MAR
Vicenç Torres

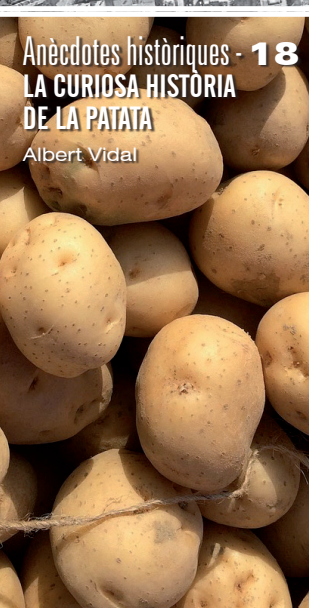
Urbanisme - 14
QUÈ APORTA LA ZONA DE
VIANANTS DE CAN MANDRI?
M. Fabregas

Passatemps - 15
ONCE DIFERÈNCIES
Elena Feliu

Fem poble - 16
LA BARRILA 2025
Ramon Ruiz

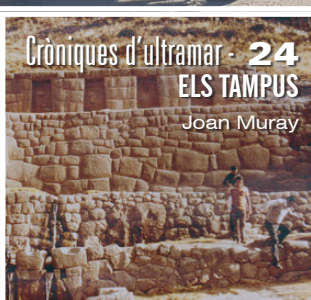
Anècdotes històriques - 18
LA CURIOSA HISTÒRIA
DE LA PATATA
Albert Vidal

Veus - 20
SER MARESMECS
Joana Bofarull Cervera

La cuina de l'Antonia - 23
ESTOFAT DE SÈPIA AMB
CARXOFA
El Collaret
El maridatge de l'Enric
MARTA VIOLET
ECOLÒGIC 2024
El Rebost dels Sentits

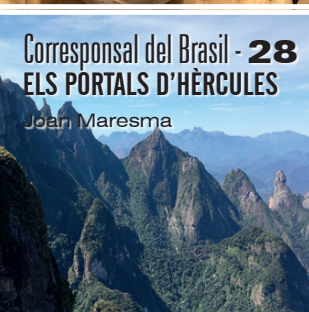
Cròniques d'ultramar - 24
ELS TAMPUS
Joan Muray

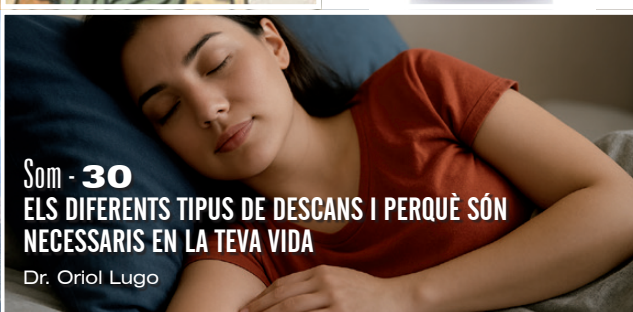
Parlem de Vïbres - 25
AL PAÍS DELS UNGRUS
Pere Martí i Bertran

Fem poble - 26
ELOGI DEL PAISATGE
Rosalía Ramon

Corresponsal del Brasil - 28
ELS PORTALS D'HERCULES
Joan Maresma

Som - 30
ELS DIFERENTS TIPUS DE DESCANS I PERQUÈ SÓN
NECESSARIS EN LA TEVA VIDA
Dr. Oriol Lugo

Activitats - 31
GENT DEL MASNOU

Revista mensual de Gent del Masnou, associació cívico-cultural, recreativa i esportiva inscrita amb el número 7.669 al registre d'associacions de la Generalitat de Catalunya.

Equip de Redacció Joan Camps Ortiz, Joan Casals, Santi Duran, Joan Muray, Manel Pérez i Lluís Valls

Correcció Núria Duran, Assumpta Inglada, Berta Puig (Oficina de Català del Masnou) i Maria Pujol.

Portada
El Masnou- Baixada de ca l'estudiant l'actual c/ Gaudí

Disseny i maquetació
Estudi Santi Elena

Publicitat Santi 699 775 558

Imprimeix Amarant SL

Tiratge 2.500 exemplars

Edita Gent del Masnou

Dipòsit legal
B. 29.758-87
GENT DEL MASNOU
Dr. Agell, 5 baixos - 08320 El Masnou
Tel. 679 036 893
gentdelmasnou@gmail.com
www.gentdelmasnou.cat

• L'entitat Gent del Masnou no es fa responsable, necessàriament, del contingut dels articles signats pels seus col·laboradors.

Vols rebre
la revista
a casa?

fes-te soci de
GENT DEL MASNOU

gentdelmasnou@gmail.com

PEACE 2025: La cimera de Sharm El Sheikh (Egipte) ens ha mostrat una gran obscenitat

Tothom va celebrar l'alto el foc, primer pas imprescindible per assolir la pau, però no es tractava d'això, malgrat el lema de la cimera. No es pactava la pau, sinó una cerimònia per a major glòria del King dels Estats Units d'Amèrica, nova monarquia absolutista dins una (consolidada?) democràcia. No existeixen garanties per a les democràcies, la glòria i la misèria de les quals rau en la possibilitat que el poble pugui escollir un líder que, previsiblement, no voldrà acatar la divisió de poders, entre altres regles d'un estat de dret.

Si finalment el King Trump pressiona prou el govern de Netanyahu per acabar amb el conflicte palestí-israelià —per a alguns— o genocidi —per a molts altres—, s'obriran infinitat de grans negocis relacionats amb les obres públiques i la construcció d'habitatges, que finalment acabarà pagant el poble amb sacrificis, fam i dèficit de serveis públics bàsics. Fins ara, la indústria armamentística nord-americana ha fet el gran negoci de les guerres, motiu pel qual mai no hi ha pressa per signar tractats de pau. En un futur immediat, seran altres empresaris, amics de Trump, els qui tallaran grans trossos del pastís.

I a Europa, a callar, que ja sabem qui és l'amo i com se les gasta!

A casa nostra tampoc no van les coses com caldria. S'eternitzen assumptes tan bàsics com els pressupostos i el finançament de la Generalitat, del qual ja ens podem acomiadar pel que fa a la seva singularitat, que mai no vam veure possible, descreguts com som!

Des de Gent del Masnou volem desitjar als socis i lectors el millor per a aquest mes de novembre. *

El President

FOTOGRAFIA ESPORTIVA I D'ESDEVENIMENTS

MARTI DURAN FELIU
@DUFEFOTO
DUFEFOTO@GMAIL.COM

dufefoto

Bústia oberta

Les cartes dirigides a l'espai Bústia Oberta és indispensable que portin: nom, cognoms, adreça, núm. del DNI i signatura de l'autor i es publicaran amb el nom i cognoms de l'autor. En cap cas no es publicaran cartes signades amb pseudònim o inicials. Per tal de donar la major oportunitat d'expressió als nostres lectors, recalquem que l'extensió dels escrits no podrà excedir els 1.600 caràcters, espais inclosos; en cas contrari, la Redacció podrà abreujar-les o rebutjar-ne la publicació. Data límit 20 de cada mes. Gent del Masnou no es fa responsable del contingut de les cartes, seleccionarà les que siguin d'interès general i no mantindrà correspondència amb els seus autors.

EL PERI DE L'ESTAMPADORA

En l'audiència prèvia al ple de juliol, veïns del barri es van queixar de la inacció del govern. El govern municipal (ERC, PSC i Comuns) es va quedar tan ample penjant el mort de tot plegat al partit que va governar el Masnou a finals del segle XX.

- El PERI de Convergència es va elaborar amb el suport i l'assessorament dels tècnics de la Direcció General d'Urbanisme, perquè era un tema molt complex. Hi havia dues tipologies d'afectats: els petits propietaris de la carretera i un gran promotor, propietari de la fàbrica. Per això es va dissenyar a dues velocitats i amb dues tipologies, per respectar els petits propietaris.

- L'any 2003 va canviar el govern: hi va entrar el tripartit —PSC, ERC i ICV—, que es va carregar el PERI que havia fet Convergència. Per tant, no va ser possible executar-lo mai.

- El tripartit va elaborar, tot seguit, un nou PERI. Aquest PERI va ser recorregut per alguns veïns i per una societat. La Justícia el va aturar i, posteriorment, va dictar sentència.

- El PERI que està aturat des de fa més de vint anys és el del tripartit. ERC ja porta catorze anys consecutius al

govern del Masnou, i en els darrers deu anys el senyor Oliveras n'és l'alcalde. I no ha fet res. Res de res.

- Per tant, quan avui el govern municipal (ERC, PSC i Comuns) carrega els neulers a la vella Convergència, l'única cosa que fa és desviar l'atenció per tapar la seva incompetència i inacció.

Estaria bé que, algun dia, aquest govern tingués la valentia de dir la veritat, recongués la seva lentitud i parsimònia a l'hora de gestionar les coses, i que no amagui més el cap sota l'ala ni menteixi a la ciutadania.

Joan Maria Duran Robles
Regidor de Junts pel Masnou

MÓN DE LA CONSTRUCCIÓ

Davant la derivació política general cap a l'extrema dreta, els nostres molt ben remunerats regidors banalitzen els preocupants resultats de les enquestes a casa nostra dels darrers mesos, tot ignorant-los amb la tossuda convicció que a ells no els afectarà.

On és el seu suposat patriotisme? On, el treball pel bé de la majoria dels masnovins? Què fan els superrassessors contractats per millorar el

Masnou? Organitzen imprescindibles festasses del bicentenari? On és la transparència deguda? En el primer centenari, amb situacions econòmiques heretades molt més folgades que les actuals, no va pas transcendir cap dèria semblant de voler fer-se veure...

Els molt negatius resultats en l'administració municipal són els que figuraven al programa de govern inicial? Han dilapidat i apujat impostos indegudament per al seu projecte. Tot i que, per a un viatge de tres legislatures com aquest, que finalitza amb l'aprovació d'una superurbanització, no calia fer-ne tanta comèdia. Quants habitatges de protecció oficial per al jovent de la vila han previst construir-hi per emascarar l'operació financera?

Mentrestant, afers com KanGeisó, el parc Vallmora, el pavelló esportiu, el pati del Casino, els arbres morts o la pista del parc segueixen al llimb. Distreuen l'atenció dels vilatans amb festetes i concerts, sense passar comptes ni consultar sobre les responsabilitats administratives adquirides en acceptar els càrrecs, i/o encarides sense cap justificació pública. Democràcia?

Àngel Zamora i Gracia

Estudi fotogràfic
Impressió digital de gran format

Fotos, llenços, banners,
Calendaris personalitzats...

Marta Albertí
pledefotos@gmail.com • 661 869 763
c/ Dr. J. Agell, 5, local 2 - El Masnou

agfotodrone
info@agfotodrone.com
www.agfotodrone.com

Imatges Aèries amb Dron

FINQUES MESLLOC

LLIGOÑA CAYETANO

La seva immobiliària del Maresme

93 555 69 03 • www.meslloc.com

Addict Bikes
M R S M

931 857 210
tienda@addictbikes.com
Fontanills 25 local B
08320 El Masnou

Fontseré Pintors s.l.
657 889 214

EL PAS ENTRE LA VIDA I LA MORT

Pep Parés

En el moment d'escriure aquest article, fa just un any que n'havia redactat un altre. Es titulava Tinc una amiga que es podria dir Alegria. Versava sobre les connexions que ens ofereix la música, un amic en un velar navegant per Ses Illes i l'admiració per com l'Alegria convivía amb la seva malaltia.

Cinc anys de lluita contra un càncer de pàncrees no són cap broma, tenint en compte la particular ferocitat amb què actua. Aquest setembre, el càncer li ha guanyat l'última partida. I ho dic així perquè ella no va parar mai de lluitar per la seva recuperació contra tot pronòstic. A l'hospital s'ha anat fonent, fonent com una espelma que, malgrat tot, ens ha il·luminat fins al darrer moment.

La Toni i la Rosa Maria a la terrassa de casa | foto PEP PARÉS

La Rosa Maria amb un tomàquet | foto TONI PINTAT

Era una persona tan especial que, durant aquests quaranta-cinc dies d'hospital, sempre ha tingut una corrua d'amigues i amics disposats a passar la nit al seu costat. Tenia un somriure per a tothom mentre preguntava: "Com esteu? Tot bé? I els nets? Expliqueu-me'n coses..."

Hi ha hagut dues etapes ben especials en el seu final de vida: l'etapa de l'esperança perseverant i la de l'acceptació del seu destí. En la primera, la lluitadora que portava a dintre no es va rendir mai. Teràpies invasives com la ràdio o la químic es repetiren any rere any, però, malgrat les seqüeles, encara li permeteren gaudir de la feina, la família, els amics i d'algun viatge.

Tres setmanes abans de morir, ens agafava la mà i ens deia: "Me'n sortiré!" I nosaltres li responíem: "I tant que sí!" Després arribaren les últimes radiografies amb la seva veritat irrefutable: ja no podria ingerir. "Dieta absoluta", apuntava un cartell sinistre a sobre del llit. I així durant quaranta dies.

—Rosa Maria —li va dir la doctora—, nosaltres ja no hi podem fer res més. A partir d'aquell moment, els metges li garantiren que no patiria i deixaren la decisió final de morir a la seva voluntat. Silenci, reflexió i un canvi lent i progressiu cap a l'entrada a la segona etapa: l'acceptació del final d'aquesta vida, però sempre amb la convicció plena de tenir-ne una de nova després de la mort. L'extrema unció cristiana la consolà del tot.

Ara ja no calien enganys pietosos sobre la seva salut. Una visible transparència inundà totes les relacions amb ella i entre els amics que la visitàvem. Sabia que es moria i sabia que nosaltres estaríem al seu costat. No calien falses esperances. Ara tot era d'una franquesa inusual que ens corpenia. Cada final de visita podia significar l'últim adeu, l'últim contacte amb ella.

Un dia ens va fer agafar de les mans al voltant del llit i ens demanà que reséssim un parenostre amb un somriure. Jo, emocionat, feia molts anys que no pregava, però la religió apresada sense treva durant la infantesa feu aflorar el parenostre com si cada dia l'hagués resat.

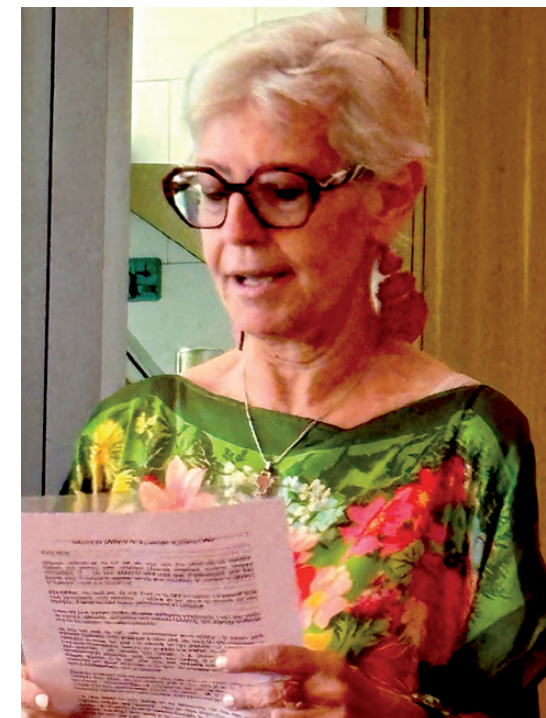
Tal com era, es dedicà a enfrontar aquesta darrera etapa amb valentia i una fe cega en el més enllà. Aquí diria jo: quina sort que tenen els creients amb la fe! També les persones que moren amb la pau al cor, siguin religioses o no. Hem conegut molts apropaments a la mort, moltes agonies, però mai ningú constatable que hagi retornat de la mort per explicar-se.

En aquells moments, només li calia posar en ordre els afers materials, perquè moriria abans que la seva mare —a contra natura—, i això ho canviava tot. Planificà el seu funeral i demanà que, tot i ser a mitjan setembre, se celebrés per a ella l'ofici de Pasqua de Resurrecció.

Ara, els eixos que donaven sentit a la seva vida —ens digué— eren la família i els amics que la visitaven, la pau interior, l'oració i la meditació. I ho aconseguí, sempre amb un somriure i agraïment per tot el que la vida li havia donat. Era tan positiva que, fins i tot en aquelles circumstàncies, no va renunciar a viure mentre li quedés força per agrair l'escalf dels qui l'anaven a veure.

Hi ha hagut dues etapes ben especials en el seu final de vida: l'etapa de l'esperança perseverant i la de l'acceptació del seu destí. En la primera, la lluitadora que portava a dintre no es va rendir mai.

Ara ja no calien enganys pietosos sobre la seva salut. Una visible transparència inundà totes les relacions amb ella i entre els amics que la visitàvem. Sabia que es moria i sabia que nosaltres estaríem al seu costat. No calien falses esperances. Ara tot era d'una franquesa inusual que ens corpenia.

Festa de la seva jubilació amb els companys de la Conselleria d'Educació | foto D'AMIC

Quina lligó més valuosa per a tots els que li hem fet costat. Quina manera de morir més digna! Fins deu dies abans d'anar-se'n, cada nit trucava a la meua dona entre les nou i les deu del vespre. Ara, quan sona el telèfon en aquelles hores, tenim el sentiment que és ella, amb ganes de parlar del que sigui. I ens inunda la tristesa, sí.

A l'últim adeu, l'església era plena a vessar, amb música i cançons per a una noia generosa amb tothom, biòloga i pianista, inspectora de música i dansa del Conservatori, de l'ESMUC, del Liceu, de l'Institut del Teatre i de moltes més escoles.

La Rosa Maria serà sempre la nostra amiga Alegria! *

EL MESSIES INFILTRAT

Vergonya aliena de les reunions parlamentàries televisades en directe des del Congrés dels Diputats, aquest safareig putrefacte on la corrupció, la mentida i criminalitat s'aplaudeixen com una eventualitat inevitable i exemplar.

Malgrat que el Regim del 78 ha mantingut el llast del potentíssim feixisme arrelat constitucionalment al clavegueram fàctic, hem d'estar contents dels grans avenços democràtics aconseguits en el marc de la Declaració Universal dels Drets Humans.

Malauradament, enmig dels esdeveniments bèl·lics i l'autoritarisme creixent nostàlgic del nazisme dels últims anys dins del nostre europeisme, la frenada democràtica que arrosseguem testifica la gangrena del partidisme polític en últim estadi, on la indiferència en implicar-nos, ens assenyala com col·laboradors necessaris i responsables directes del món inhumà que deixarem a fills i nets.

La gravetat radica en la urgència d'exemplaritat institucional on pugui mirar-se la societat, quan les dues formacions que s'han repartit la corrupció

sistèmica que sostenia el franquisme, han convertit llurs seus polítiques en tuguris estancs de poder on els capos manen i els subalterns, si no són claca, són aduldors llepaculs que embruteixen més si cap, el mal llegit text constitucional.

Qualsevol que hagi tingut una mínima experiència militant en un partit polític, sap molt bé que la modèstia, generositat, respecte, contenció, sobrietat, acceptació i diligència, per dir-ne alguns, són valors solament útils pel discurs electoral, ja que dins del partit si no manes o afalagues, segur que et quedes fora sense entrar en nòmina.

En resum, el que vull dir és que en política si que hi pot haver gent honesta, però que per evitar la particular intimidació doctrinal del partidisme interessat, assegurant la permanència, hagi de dissimular com un infiltrat actua dins una organització mafiosa, vull dir nadant i guardant la roba amb l'objectiu de fer-se amb espais de poder i actuar en bona consciència. Per entendre'ns, Adolfo Suárez, va ser un demòcrata infiltrat dins el nucli de la dictadura de Franco, ja que sense la seva traïció doctrinal i aptitud per imposar-se, el feixisme espanyol no s'hauria amagat en el clavegueram del deep estat, des d'on ha seguit campant i imposant el seu poder fàctic fins l'actual reaparició de l'ultra dreta.

El problema està en reconèixer a un polític, perquè si és llest i honest, probablement aconseguirà poder suficient per a canviar les coses. Malauradament el poder en política, quan s'ha aconseguit comporta la temptació inevitable del refranyer, quan diu que és l'ocasió la que fa el lladre: de no ser així Joan Carles I avui seria menys ric i a les presons no hi hauria ni la meitat de corromputs del PP ni tampoc del PSOE.

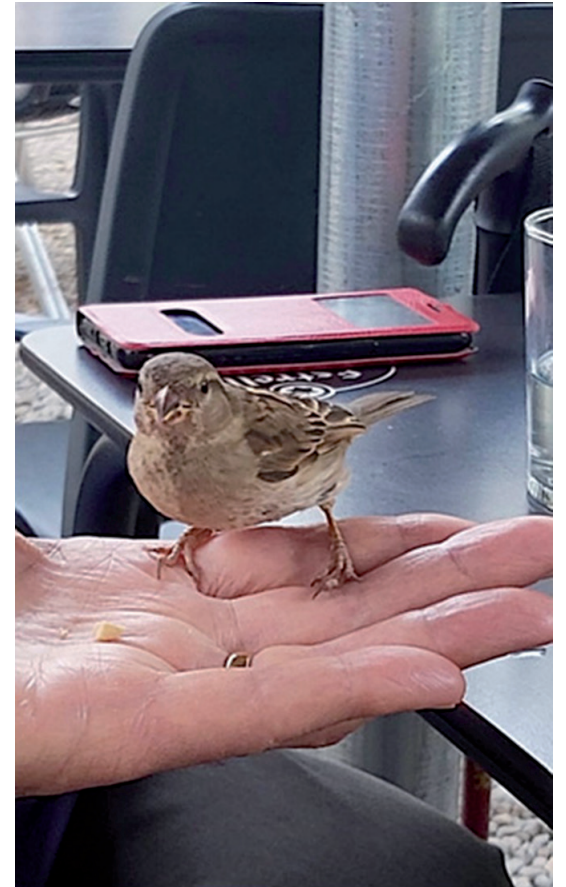
La meua esperança esta posada en la remota possibilitat que Pedro Sánchez, amb totes les seves contradiccions, sigui el polític honest infiltrat, que en trobar-se sol i desemparat en el PSOE, va haver de deixar-se ajudar en la seva travessia del desert pel trio Cerdan, Ábalos i Koldo, que eren tres arreplegats sense cap mèrit ni glòria que res es jugaven en l'aventura, atès que res tenien per perdre. ✱

En Joan Casals, conegut amb el sobrenom artístic de Calet, dibuixant ninotaire, també afeccionat a la fotografia, fa una petita incursió en el món de les lletres mitjançant un seguit de rodolins o petits poemes dedicats, en aquesta ocasió, als ocells més coneguts del nostre espai. Aquí en va una mostra.

L'oreneta

L'oreneta cada estiu,
ens saluda des del niu.
Més, quan el fred viu s'acosta,
l'oreneta emprèn el vol
cercant terres més amables
on escalfi més el sol.

Joan Casals

El pardal

Pardal de curta volada
camines a saltirons,
com si ballessis sardanes
per finestres i balcones.

Joan Casals

40È ANIVERSARI DE GENT DEL MASNOU

En aquest any que s'acaba, **celebrem el quarantè aniversari de la fundació de Gent del Masnou**, i cal destacar, a tall cronològic, les principals activitats que hem fet, les diferents seccions que hem tingut, i les que encara segueixen.

Comencem pel nom de la nostra entitat, que té només una lletra de més d'una altra que va existir al primer terç del segle vint, "Gent de Masnou", però la diferència és notòria, ja que aquella fou una societat política, mentre que la nostra és una societat cívica i cultural, recreativa, i durant molts anys, també esportiva.

Fer-ne una descripció exhaustiva comportaria escriure'n un llibre, que de ben segur podríem omplir de contingut, però de moment ens conformarem a fer aquesta cronologia que us he esmentat al començament.

1985. Fundació de Gent del Masnou, el dia 27 de gener. Es va fer als locals del SOCNUM (Casinet), al carrer de Barcelona, 46.

- 1985. Inscripció al Registre d'Associacions de la Generalitat de Catalunya, el dia 25 de juny.
- 1985. Aprovació dels Estatuts, el dia 18 de juliol.
- 1985. Primera activitat, un recital poètic d'Homenatge a Salvador Espriu. Fou el 9 de juny al local del Casinet.
- 1987. Al mes de gener s'edita el primer butlletí de l'entitat, el núm. 0. Seria només d'informació al soci.
- 1987. Al mes d'agost, va sortir el núm. 7, aquest ja amb articles, com: La nostra marina, per en Palerm Anglès. Carrers del Masnou, per Rosa Pagès. "Coscs que passen", per Joan Bosch. "Històries de la vila", per Joan Muray, etc.
- 1989. Inauguració del local social. Fou el 26 de febrer.
- 1995. Concert d'inauguració de la nostra pròpia coral, la Coral Xabec de Gent del Masnou. Es feu el dia 8 de juliol a la Parròquia de Sant Pere.

A part d'aquesta cronologia, cal esmentar un seguit d'activitats pròpies o puntuals, que es fan, com ara:

- Grup de video-fòrum, per a joves. Va durar pocs mesos.
- Campanyes de donació de sang, que es fan durant molts anys.
- Cursos d'història de Catalunya, que es porten a terme durant l'any 1991.
- Cursos de balls de saló, que van tenir una llarga durada.
- Grup de teatre 13 + 1.
- Cursos de teatre infantil i juvenil.
- Grup Rauxa (teatre),

- que es feu durant anys.
- Grup d'astronomia.
- Caminades a Montserrat.
- Secció ciclista, una de les seccions que més anys durà.
- Grup de medi ambient.
- Grup de gent solidària.
- Fires d'art al carrer.
- Fires de Santa Llúcia.
- Projeccions-viatges diversos.
- Visites guiades a la masia de Can Teixidor, que es fan durant més d'onze anys.
- Trobades anuals de plaques de cava.
- Excursions de la vocalia recreativa.
- Participació en l'Associació contra la Droga.
- Participació en la Plataforma el Masnou – 21.

Fins aquí les que s'han fet, i a continuació, les que encara són vigents, com:

- Marató de veus líriques.
- Publicació de la nostra revista (butlletí) mensual, que a l'actual número de desembre arriba al 446.
- Cursos de ioga.
- Coral Xabec.
- Exposicions.
- Presentació de llibres i conferències.

Abans de cloure aquest repàs de què ha fet i del que fa la nostra entitat en aquests quaranta anys de vida, vull incidir en comentar les casualitats vinculades als primers temps de l'entitat. Són aquestes:

Data de fundació de Gent del Masnou, 27 de gener de 1985. La mateixa data, però de 1939, fou la data d'entrada de les tropes franquistes a la nostra vila. Aquests però, deien que era el dia que ens alliberaren del terror rojo. Durant quasi quaranta anys, un carrer de la vila dugué el nom de 27 de Enero, en comptes dels que tenia, carrer de la Cateria, o de Rafael Casanova.

Data de l'aprovació dels Estatuts de l'entitat, el 18 de juliol de 1985. La mateixa data, però del 1936, fou la que començà la revolta militar contra el règim establert per les urnes.

El nostre local social es va inaugurar el 26 de febrer de 1989. Aquí, per poc caiem en una altra data famosa, totalment contrària al nostre tarannà, el tristament famós 23 F., del cop d'estat.

Els socis fundadors foren: Joan Casals i Agustí, Antoni Busquets i Valls, Xavier Pérez i García, Ramon Asensio i Cardell, Ernest Aguilar i López, Joan Sagré i Martínez, Jaume Grané i Tabaras, Anna M. Mora i Porta, Consol Carbó i Martí, Jordi Godàs i Gras, Joan Martínez i Vinardell i Manuel Rossell i Viñals.

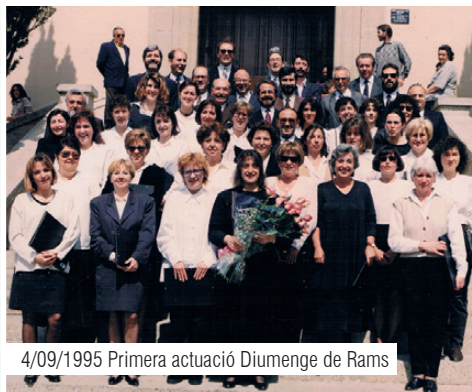
I la **primera junta directiva**, la varen compondre: president, Joan Casals; vicepresident, Antoni Busquets; secretari, Xavier Pérez; tresorer, Ramon Asensio; vocal recreativa, Ernest Aguilar; vocal esportiva, Joan Sagré i vocal cívico-cultural, Jaume Grané.

Molts d'aquests components, tant dels fundadors, com de la primera Junta, eren provinents dels antics components de l'Agrupament Escolta Mare de Déu de la Ruta, que moguts per les seves ànsies de seguir fent poble, es reuniren i acordaren crear la que ha estat, i segueix essent, entitat **Gent del Masnou**, que al llarg d'aquests quaranta anys ha fet, i fa, tantes activitats per la nostra vila del Masnou, i pel nostre país Catalunya.

Que per molts anys pugui seguir fent aquesta tasca tan lloable. ✱

FONS CONSULTATS

Joan Casals i Agustí - Jordi Godàs i Gras - Pere Compañó i Fibla - Arxiu-Biblioteca Joan Muray

Francesc Punsola en acció | foto @tonigarciaicamps

Abans de res felicitar-te Francesc Punsola per la feina que has fet, que sé positivament que ha tingut un fort impacte al poble i moltes persones que han passat per la plaça han quedat admirades de la teva obra

La primera pregunta que em sorgeix és quin ha estat l'origen del teu projecte, ha estat un encàrrec o ha estat quelcom de collita pròpia, explica'ns-ho:

Bé la veritat és que tot va començar amb una inquietud particular, com a ciutadà del Masnou, tot passejant per la plaça vaig copsar el contrast entre una plaça tan emblemàtica, bonica i el mal estat de la paret que l'emmarcava. Una plaça visitada per a tanta gent, gent de tota índole, des de turistes, passa-volants, usuaris de l'església o gent que volia contemplar les vistes estupendes que tenim. Tots ells mereixien tenir un escenari digne d'un racó del poble tan visitat. El procediment va ser relativament senzill; vaig retratar la paret amb la meua tauleta i un cop a casa vaig estar rumiant quina proposta mural seria mereixedora de poder decorar aquest indret.

Vares tenir molts dubtes de quina opció decorativa hi posaries?

És una molt bona pregunta, certament en un principi no sabia com guarnir aquest mur, ja que les possibilitats eren infinites... però... observant bé la paret, hi va haver un detall que en un primer

moment m'havia passat per alt. Vaig observar detingudament el mobiliari urbà i Bingo!, vaig adonar-me que la il·luminació que coronava la part baixa del mur tenia unes característiques ben particulars. Són unes llums rodones molt semblants als "Ulls de Bou" dels Vaixells. Un Vaixell!!!

I aquesta devia ser la llavor que va fructificar tot el sentit del mural?

Efectivament, la idea d'incloure el mobiliari urbà en la mateixa obra em va semblar genial. Ja no tenia dubtes, havia de dibuixar un vaixell, però no un vaixell qualsevol.

Tenies clar l'estil de dibuix que utilitzaries?, Sé que ets un superdotat del dibuix i durant molts anys has estat treballant per agències de publicitat i estudis en infinitat d'estils.

Veig que estàs ben informat!, doncs sí, vaig intentar imaginar un estil adient per a l'ocasió. Com a enamorat de l'arquitectura moderna que soc, vaig pensar a fer quelcom que fos gràficament simple i entenedor per a tots els públics.

Un tipus d'art lluny dels murals que semblen pòsters de l'habitació d'un adolescent i que generen rebuig a molta gent. Vaig optar per un tipus de grafisme simple, protagonitzat per les línies rectes, però amb pocs colors i de gamma elegant. Un tipus de mural que qualsevol arquitecte modern voldria implementar en el seu edifici. En definitiva, un mural que lluny de tendències pogués aguantar el pas del temps i que els Masnovins acabessin fent seu.

Casualment, la teva decisió de fer el vaixell entronca amb la idiosincràsia del nostre poble. Totalment!, és un mural que expressa el nostre bagatge històric mariner i que impulsa les noves generacions a gaudir de la ciència de la marina que han heretat. La natura i la tradició queden ben expressades.

He vist que en el teu mural, prenen protagonisme els estels, explicant-ho.

Bé, és evident que la marina i els estels tenen una relació molt antiga que avui en dia s'ha perdut amb tota la tecnologia de la qual disposem. Però la nau (vaixell), és metafòrica. La nau pot ser un vaixell, el nostre poble, una empresa o inclús tot el planeta Terra. Hi ha també representada la constel·lació del Lleó.

Explica'ns com vares aconseguir portar a terme el teu mural. Sabem que no sempre és fàcil tenir una idea i portar-la a terme.

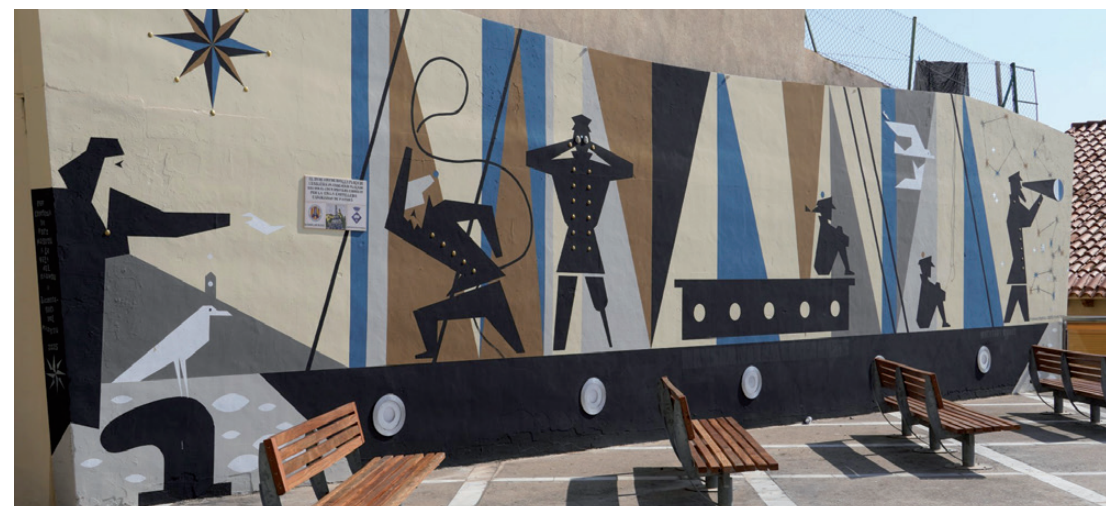
Doncs amb la fotografia que vaig fer de la paret amb el seu estat anterior, la vaig processar amb

l'ordinador i vaig fer un simulacre de com quedaria un cop pintada. Un cop aconseguit el resultat desitjat ho vaig enviar a diversos departaments de l'Ajuntament per correu electrònic sense l'esperança que em contestessin... però vaig tenir sort i en Jaume Oliveres i el seu equip ho varen valorar molt positivament.

Durant el procés d'execució de l'obra vaig copsar que ho vares fer tot enfilat en una escala i sense bastida.

Sí, per a mi l'escala, encara que perillosa és un element molt dinàmic i resolutiu, s'ha de ser molt curós per no prendre mal. Haig d'agrair a l'Àlex de la botiga PintMatik del nostre poble, va ser ell qui generosament em va cedir l'escala per poder coronar les parts més altes del mur.

Bé moltes gràcies Francesc per compartir tot el procés del mural i desitjar que per molts anys el podem contemplar en aquest meravellós lloc que és com dius tu "La plaça de la Catedral del Masnou". *

Mural de la plaça de l'església acabat | foto @tonigarciaicamps

PINTMATIK SOLUCIONS EN PINTURA I FUSTA

PintMatik

Pintura • El teu color a l'instant
• Pintura d'interiors • Pintura de portes
• Pintura d'armaris, esmaltats o lacats
• Impermeabilització: Sostres, terrats.

Fusta • Parquets • Portes • Realització de reformes integrals o reformes menors.

Sant Miquel, 32 08320 El Masnou
93 540 39 42 • 646 211 576 • alexescriv@gmail.com

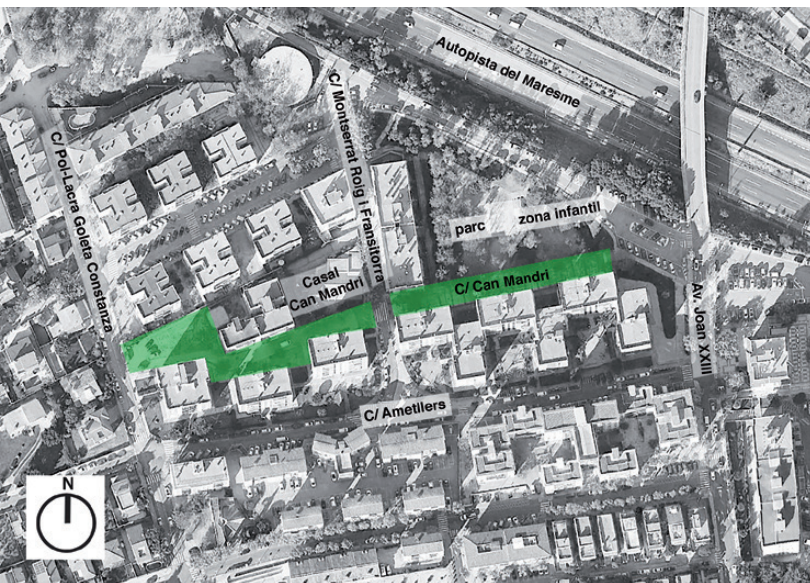

QUÈ APORTA LA ZONA DE VIANANTS DE CAN MANDRI?

Montserrat Fàbregas Flò

“Una ciutat és un llenguatge, i caminar, és la manera de parlar d’aquest llenguatge”

Rebecca Solnit (2000)

Primer de tot, ens hem de situar: la família Mandri vivia a Cal Ros de les Cabres i tenia un terreny al barri del Masnou Alt (els Blocs) i el va cedir per a fer el Casal d'Avis Can Mandri. Per tant, aquest escrit va sobre el carrer que actualment s'anomena Can Mandri.

Què hi podem destacar?

Doncs que primer de tot, és una zona de vianants que queda una mica més amagada entre edificis, dins del barri, tocant gairebé a l'Autopista del Maresme. El carrer queda dividit en dos trams: un que va des de l'Av. Joan XXIII fins al carrer Montserrat Roig i després continua fins al carrer Goleta Constanza. Cada tram és d'uns 100 metres de llarg i està restringit l'accés de vehicles.

Podríem dir que el primer tram està fet de fa més anys i que té un disseny convencional de dues fileres d'arbres a cada cantó deixant un pas central. Tot aquest tram és una gran rampa suau que es va adaptant al desnivell del terreny. En aquesta recta, hi ha l'accés a una zona de jocs infantils i un parc obert. Aquesta àrea es caracteritza per a tenir molta ombra i unes instal·lacions funcionals i adaptades. En el segon tram ja és percep diferent i, no només

perquè té zones més amples, sinó també perquè el disseny és més orgànic. Té diverses franges de verd que acompanyen el caminar i s'adapten a l'entorn segons sigui més o menys ample. La il·luminació i els bancs acompanyen aquest traçat creant espais agradables per a seure i compartir.

Una altra característica d'aquesta zona de vianants és que pràcticament totes les seves plantes baixes són habitatges, és a dir, no és una zona comercial que promogui ser un eix vertebrador com podria ser el carrer Roger de Flor, en aquest cas podríem dir que aquesta intervenció fa barri, és sobretot per al veïnat.

L'únic equipament a destacar és el Casal d'Avis de Can Mandri que ja hi deu donar certa vida. M'agrada pensar que aquest tipus de projectes uneixen, cusen diferents elements i els comuniquen. Aquest fet li dona un altra atmosfera i és que passejar per aquest carrer fa que la sensació temporal sigui una altra, el ritme és més pausat i, al no haver-hi masses distraccions visuals, hi ha molta tranquil·litat. Una altra característica, és que els edificis que el limiten fan ombra i a més, amb els arbres, aquest carrer queda resguardat del sol i és un bon exemple com a zona de refugi climàtic a l'estiu.

Més virtuts a destacar? Les deixaré al vostre criteri per quan hi aneu. Una última que m'agradaria remarcar, i que ja he valorat en altres ocasions, és la senzillesa en sí mateixa de la intervenció: gestos clars, materials simples, accessibilitat, equipament urbà correcte, plantes cuidades i adaptació a l'entorn.

Havent fet aquests comentaris generals, us convido a que el conegueu o a que hi torneu per observarlo d'una altra manera. Què us crida l'atenció? Què us agrada i què no? I en general, quina valoració en faríeu? *

ONCE DIFERÈNCIES

El meu carrer és ple de gats juganers. Engresca't amb ells!

Passatemp

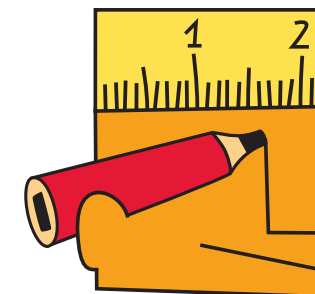
Elena Feliu

FEMflocs

fusteria en general

fusteries exteriors • dissenys propis personalitzats
mobles a mida • portes i tarimes
restauració fusteries nobles

630 462 904 • 937 566 168 • femflocs@gmail.com • www.femflocs.com

Fem poble

LA BARRILA 2025

46 anys d'amistat, carretera i revolts

Ramon Ruiz Bruy

Del 3 al 5 d'octubre, 29 Ràpids del Masnou han tornat a pujar a la moto per retrobar-se i complir la tradició. La Barrila és molt més que una trobada motorista: és una manera de viure que fa 46 anys que agermana amics al voltant d'una mateixa passió

Molts veïns del Masnou segur que han vist alguna vegada, potser aparcada pel carrer o en moviment, alguna moto amb un adhesiu rodó de fons blanc, amb el bust d'un motorista d'ulls desorbitats i casc antic "crownwell". Al voltant, unes lletres inconfusibles: Ràpids del Masnou. Darrere d'aquest adhesiu hi ha històries compartides, quilòmetres i molts records.

Els orígens es remunten als anys setanta, quan les muntanyes de Sant Mateu i el Corredor eren el pati d'esbarjo perfecte per a les motos de trial, enduro i cros. D'aquelles tardes per camins i trialeres va néixer una passió que, en arribar la majoria d'edat, es va traslladar a la carretera. Mentre al país esclatava el fenomen dels moto clubs i les concentracions, un grup de joves al Mas Vell decidia fer-ho a la seva manera: sense estatuts, sense junta, sense carnets identificatius. Només els unia la moto, l'amistat i un adhesiu.

Els 29 Ràpids d'aquesta edició, a punt per una nova Barrila. Les melenes han deixat pas a uns quants caps brillants... però les ganes de corbes i les rialles continuen intactes! | foto RRB

foto SANTI DURAN

Aquell estiu de 1979, parlant de motos —com gairebé sempre—, van decidir batejar la colla com *Ràpids del Masnou*, i el logotip creat per Cuco Millet els va donar identitat. La primera Barrila, a Peníscola, va reunir 17 motos i 20 participants. Aviat s'hi van sumar companys d'Alella, Teià i, amb el temps, d'altres indrets més allunyats. El grup va créixer i va començar a viatjar lluny: Europa de nord a sud, Àfrica, Àsia, Amèrica... i sobretot a la seva Meca: l'illa de Man, al mar d'Irlanda. Si els preguntes, et dirà orgullós quantes vegades ha anat a Man i a Irlanda.

Avui, la majoria dels Ràpids són de la generació nascuda entre els cinquanta i els seixanta. Molts ja són avis o podrien ser-ho, però mantenen viu el mateix esperit que quan, adolescents, somiaven amb la seva primera moto. Però les ganes de corbes i la complicitat continuen intactes. I entre ells, alguns membres més joves permeten pensar en un relleu que garanteixi la continuïtat d'aquesta tradició, que ja és història viva del Masnou.

Des de fa tretze anys, la destinació de la Barrila és Alins, a la Vall Ferrera. Allà, l'Hotel Salòria i la família

que el regenta ja esperen cada tardor l'arribada esglaonada dels diferents grupets de motoristes. No arriben tots alhora: cadascú tria la seva ruta, però hi ha una cosa clara —ha de tenir molts revolts—, i els ports pirinencs en proporcionen de sobres. Algun any, alguns fan la ruta per camins de muntanya, entrant per Andorra i baixant per la pista contrabandista de Tor. Al vespre, després del sopar sorollós, arriben les rialles, les anècdotes i les hores llargues a la terrassa, amb una cervesa o un whisky a la mà.

I, com cada any, hi ha un moment per al record. Els noms de Lluís Griera, Josep "Bruno" Cortada, Lluís Rojals, Kike Vizcaino i Jordi "la Cega" Vidal ressonen entre tots, presents a cada ruta i a cada brindis.

Quan arriba diumenge i toca tornar, cadascú desfà camí al seu ritme per carreteres plenes de revolts. Però tots marxen amb la mateixa sensació: la Barrila no és només una trobada. És un retrobament amb una part important de la vida.

Llarga vida a la Barrila! ✨

D'esquerra a dreta: José Antonio, Jordi Buscà, Santi Duran, Oriol Valls, Joan Valls, Enric Masip, Pere "Nyenyé" Alabau, Carles "Millas" Millet, Joan "John" Arimon, Joan Oliveras, Pere Corbero, Joan Gómez, Enric Campderrich, Toni "Maxines" Martínez, David Hierro, Juanjo Colom, Armand Campderrich, Joan Mateu, Esteve Tabaras, Georgio Selvaggio, Xavier "la Negra" Llebaria, Jordi "Duder" Corominas, Xavi Pascual, Salvador Arisa, Josep Botey, Sergi Campderrich, Santi Facet i Ramon Ruiz | foto RRB

Anècdotes històriques

Albert Vidal

Fa més de 8000 anys que ja es cultivaven patates en terres inques, en climes freds i d'alta muntanya, en les proximitats del llac Titicaca, encara que quan van arribar els primers exploradors ran el denominat descobriment d'Amèrica, les trobaren esteses per gran part del continent

Diversos cronistes se'n feren ressò encara que gairebé ningú fes massa cas d'aquell fruit exòtic.

Fins que un noi extremeny de només tretze anys, atret pel desig d'aventura i l'esquer de trobar el mític El Dorado en aquells països llunyans i inexplorats, on alguns mariners explicaven que hi havia carrers pavimentats amb or, el 1533 s'embarcà cap a les Índies amb l'esperança de fer fortuna. Es deia Pedro de Cieza de León i el que va trobar no fou exactament or sinó un altre tipus de riquesa, les patates, a les que anomenà papas i les comparà a les *turmas de tierra*, es a dir a les tòfones, en castellà *trufas*, per la seva similitud.

Quan tornà a Espanya, 17 anys mes tard, s'endugué unes quantes patateres, les plantà i aconseguí que l'*Hospital de las Cinco Llagas* de Sevilla servissin les patates com aliment als malalts pobres, ja que era un producte barat que treien del seu propi hort, a més de ser utilitzades com pinso pels animals.

El rei espanyol de l'època, Carles V, en tingué notícia però deuria pensar que aquell fruit de tan estranya textura i que es definia com un aliment insípid i al que, fins i tot, alguns acusaven de verinós i causant de la lepra, la impotència i un sens fi de xacres, era poc adequat per uns paladars tan exquisits com els de la seva cort i desterrà la planta a Alemanya, cosa que també va fer el seu fill Felip II a l'enviar-les a Flandes el 1567. Allà s'utilitzà, sobre tot, com planta ornamental, i el mateix passà a Anglaterra on força núvies van casar-se amb flors de patatera al ram.

Es diu que fou el tsar Pere el Gran qui les introduí a Rússia a finals del segle XVII després de conèixer-les en una visita a l'emperador Leopold I d'Habsburg, però van ser rebutjades per l'església ortodoxa, adduint que en la Bíblia no es mencionava aquest fruit i que, per tant, eren cosa del dimoni.

LA CURIOSA HISTÒRIA DE LA PATATA

Caldria esperar molts anys per a que el naturalista francès Antoine-Augustin Parmentier descobrís el tubercle durant el seu empresonament a Westfalia amb motiu de la Guerra dels Set anys entre diversos països d'Europa, Amèrica, Àfrica i Àsia. En acabar-se la guerra, el 1763, pensà que la patata podria pal·liar la fam que s'estenia arreu, però un seguit de lleis en limitaven el seu conreu sota greus penes. Malgrat això, essent Parmentier farmacèutic dels Invàlids plantà alguns exemplars en uns horts a l'entrada de la ciutat i demanà al rei que uns soldats protegissin les plantes, la qual cosa cridà immediatament l'atenció de la ciutadania i deurien pensar: *si això està tan ben guardat és que deu ser una cosa molt bona!*

Així, una nit, Parmentier manà que la guàrdia es retirés esperant tenir èxit amb el seu propòsit. I així va ser: en veure les plantes desprotegides, nombrosos parisencs van assaltar els jardins en cerca d'aquell suposat tresor i van robar totes les plantes amb els seus fruits mentre, segurament, Parmentier s'ho mirava somrient des d'un racó proper. Havia aconseguit el que volia: la patata es va escampar i consumir per tota ciutat com substitut del pa!

Finalment, les restrictives lleis foren derogades el 1785 i dos anys mer tard se serví un banquet oficial de gala amb un menú tot a base de patates, fins i tot l'aiguarent que l'acompanyava s'havia obtingut de la seva destil·lació. Primerament la gent les hi posà el nom del seu promotor però ell preferí anomenar-les *pommes de terre*. I fins ara. Només un puré conservà el seu non. *

ANTENES MARTÍNEZ

ANTENES DE TV I SATEL·LIT • XARXES DE CABLE ESTRUCTURAT
XARXES DE FIBRA ÒPTICA-EXTENSIONS
CIRCUIT TANCAT DE TV WIFI-LAN-INTERNET
VIDEOVIGILÀNCIA - SEGURETAT • ICT

TV/Telefonia/Ethernet/Wifi/Seguretat/Smart

c/ Àfrica, 16-A • 08328 Alella (Barcelona)
Tel. 93 540 16 78 - 669 76 18 81

antenesmartinez@hotmail.com • www.antenesmartinez.cat

MOTOS
CARRAU

LA TEVA TENDA TALLER
DE MOTOS AL MASNOU
motoscarrau.com

ESTUDI
SANTIELENA

Disseny gràfic • Il·lustració

www.estudisantielena.com

santi@estudisantielena.com 699 775 558

VEREMA
AUTOS

MECÀNICA

c/ República Argentina 26 - El Masnou (BCN)
935 551 154 • 606 986 892

SUBMINISTRAMENTS
FERRETERIA
ELECTRODOMÈSTICS

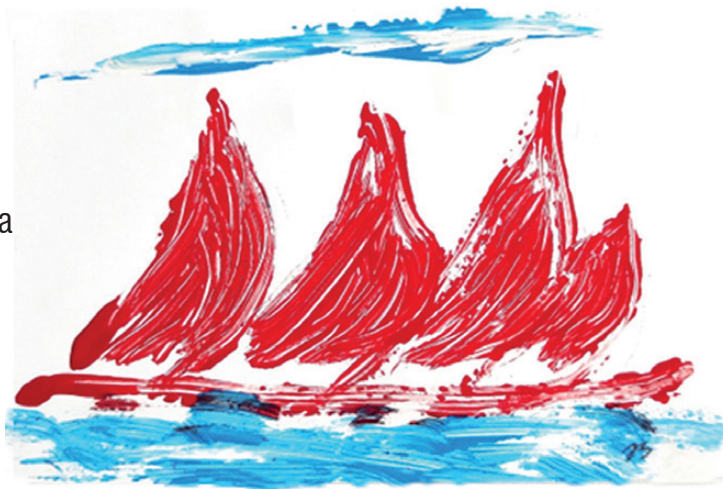
S.E.F.

Vicenç Linares
Itàlia 18 - 935 559 562

SER MARESMENC

Joana Bofarull Cervera

Us preguntareu què vol dir ser maresmenc. La resposta és fàcil: ser amant de la terra i de la mar, del teu poble, de la teva gent i del teu entorn.

Us preguntareu què vol dir ser maresmenc. La resposta és fàcil: ser amant de la terra i de la mar, del teu poble, de la teva gent i del teu entorn.

Maresmencs o maresmenques, som aquelles que vivim i gaudim del Maresme, una comarca costanera amb platges banyades per la mar Mediterrània, i serralades, i pobles, i gent diversa, que quan arriba a casa respira l'olor de la sal, fruit de la diversitat del paisatge, dels reclams de les gavines vorejant la costa, del contrast pintoresc del tren, del batec de les campanes i de la pau que, lluny del brogit de la ciutat, un poble sempre ofereix.

Ens agrada tot del Maresme. Proveu d'asseure-us vora la mar, en alguna placeta recòndita, admirant les barquetes o surfistes, i com en una pel·lícula de Fellini, passarà el tren, i tot prenent un vermut us sentireu abraçats pel cel, la mar, i el sol. Aquells són moments irrepetibles.

Al Masnou, el meu poble maresmenc, d'història marinera, de navegants, de pescadors, gaudim de bona platja i d'esplèndids racons per on passejar; parcs i placetes, i llocs que ens cal preservar, com el Museu Municipal de Nàutica, la Biblioteca, el Casino, el Club Nàutic, entitats com Gent del Masnou, o un cinema centenari com ho és La Calàndria. I sent conscients del que tenim, només ens cal un propòsit: protegir el nostre entorn per a continuar fruit del benestar i del paisatge.

I, sí, a la comarca hi tenim de tot: colles de diables, corals, subhastes cantades de peix, els millors espectacles d'humor i circ del Maresme, amb el Ple de Riure, i el Fasciart, festival de curtmetratges al Masnou, i escoles de teatre i de dansa, i vinyes, i maduixots, pèsols, patates, enciams, tomàquets, roses..., i no acabaria mai, em deixo moltes coses, però, com deia un amic meu, en Joan, no ho explicarem a ningú, perquè, si no, vindran. (llegiu aquí una emoticona somrient). *

dibuix
pintura
ceràmica
escultura
torn
serigrafia
fotografia

Blanc de guix

és un espai d'educació artística
i creació contemporània
interdisciplinària.

www.blancdeguix.com

L'ESPOLI FISCAL DE CATALUNYA

Què fa l'estat amb els impostos de Catalunya? Se'n queda un tant per cent i es compromet a *retornar-ne* una part en diners i una altra en infraestructures i serveis.

Per què es queixa Catalunya? Perquè Espanya no aconsegueix el tracte i això provoca un *deute històric* de 456.000 M d'€ (calculat de 1982 a 2022). L'Estat deu uns 55.000 € a cada català. Catalunya rep un tracte *discriminatori i insolidari*.

Com se'n diu d'això? *Espoli fiscal*.

Quants diners són anualment aquest deute històric? 22.000 mil M (aproximadament un 10% del PIB català anual) Uns 3000€ per persona l'any.

Què és el PIB (Producte Interior Brut) català? Tots els diners en brut que es *generen* a Catalunya.

Què és el pacte fiscal? Que Catalunya tingui la *clau de la caixa* i *recapti i gestioni* tots els seus impostos.

Quin benefici obtindria Catalunya amb el pacte fiscal? 22.000 mil M més *cada any* per a serveis com salut, educació, serveis socials i infraestructures.

On van a parar aquest 22.000 mil milions? A la *Dimensió Desconeguda*

Com es pot solucionar? **IN, INDE, INDE-PEN-DÈN-CI-À!**

Endavant,
sempre endavant!

assemblea
El Masnou

BAC-4

CONFERÈNCIA

Dissabte 29 de novembre, 18.00 h, a la Sala Polivalent de La Calàndria a càrrec de Joan Muray

En aquest llibre, **Clau 1863...** l'autor ens explica una història del conreu i l'exportació de taronges del Masnou i el Maresme als segles XVIII-XIX, per mitjà d'una clau, la del calaix dels cabals del magatzem de taronges, que parla en primer terme.

Aquesta clau, del mateix calaix, va servir per guardar els diners del negoci que continuà el magatzem un cop el conreu de taronges se'n va anar en orris a causa d'un canvi climàtic. El nou negoci fou un establiment de banys de pila, una mena de petit balneari, que un cop passada la moda de prendre banys de pila, passà a ser el magatzem d'uns banys de mar.

UNEIX-TE A LA CORAL XABEC!

- T'agrada cantar?
- Vols compartir la música i passar-ho bé?
- No cal experiència prèvia.
- Només calen ganes de cantar i gaudir.
- T'esperem amb els braços oberts.

*A la Coral Xabec busquem
noves veus per viure junts
la màgia del cant coral.*

- Dies d'assaig: dimarts de 21 a 23h
- Lloc: Local de Gent del Masnou

Ajuntament del Masnou

GENT DEL MASNOU

FEDERACIÓ CATALANA D'ENTITATS CORALS

el cullerot Sant Felip 45 - El Masnou
93 540 97 41
DE TOT PER A LA CUINA
www.elcullerot.cat • elcullerot@hotmail.com

Can Ventura
des de 1964
Vedella • Xai
• Porc • Pollastre
• Embotits
Pg. Romà Fabra 18,
El Masnou / 935 557 395

SERVIFRUIT
MES A PROP TEU
FES LA COMPRA ONLINE
I TE LA PORTEM A CASA
RÀPID I SENSE COST AFEGIT
MILLORANT PER TU
WWW.SERVIFRUITMASNOU.COM
SERVEI A DOMICILI GRATUÏT A ALELLA, EL MASNOU I TEIÀ
C/. SANT MIQUEL, 41 - 08320 EL MASNOU - 93 333 05 70

**Construcció
i manteniment
de jardins**
**Jardineria
Eloy Borrallo**
649 700 551

TEMPUS
EL REBOT DEL SENTIT'S
El teu celler Gourmet al Masnou
Passeig Roman Fabra, 25 · El Masnou
www.7devi.com · Tel. 93 178 22 97
@elrebot 7devi
TEMPUS COLLECTION creada pel Rebot dels Sentits

La cuina de l'Antonia
El cullerot
**ESTOFAT DE SÈPIA
AMB CARXOFA**

Ingredients

- 1 sèpia fresca
- 3 ó 4 carxofes
- 1 llimona
- 1 ceba i 1 gra d'all
- 1 tomàquet madur
- 1 fulla de llorer
- 1 litre d'aigua calenta

Preparació

- 1 Acaba de netejar la sípia i la tallem en quadrets, ni grans ni petits.
- 2 Posa-hi sal i pebre negre i vermell i fes-los enrossir en oli calent dins una cassola.
- 3 Enrossir vol dir fregir superficialment, només perquè la sípia agafi color. Ja s'acabarà de coure més endavant.
- 4 Ara fem el sofregit en una paella. Ratllem la ceba, trinxem l'all, ratllem el tomàquet i afegim la fulla de llorer.
- 5 Mentre es va fent, tallem la carxofa en 6 talls.
- 6 Ruixa els talls de carxofa amb la llimona perquè no s'ennegreixin.
- 7 Fet el sofregit, aboca'l a la cassola on tenim la sípia i remena-ho una mica perquè es barregi tot bé. Foc ben baix.
- 8 Afegeix mig got d'aigua bullent i el contingut de la melsa de la sípia.
- 9 Remena-ho i segueix amb el foc ben baix i la cassola tapada 1 minut més.
- 10 Ara posa les carxofes dins la cassola amb un polsim de sal.
- 11 Torna a remenar.
- 12 Aboca-hi aigua ben calenta fins cobrir la sípia i les carxofes.
- 13 Remena-ho amb delicadesa, apuja el foc fins a la meitat i tapa la cassola.
- 14 Que faci xup-xup uns 20 minuts més a foc mitjà i... **Bon Profit !!!!**

MARTA VIOLET ECOLÒGIC 2024

El maridatge de l'Enric

El Rebot dels Sentits

DO Penedès **Celler** Ramón Canals Canals

Varietat Muscat, Xarel·lo, Macabeu **Graduació** 12% Vol **Preu** 9,95 €

Per aquest estofat ple de sabor, on les carxofes agafen molta presència, necessitem un vi ple de volum i frescor per contrarestar aquesta intensitat, a més, ens omple la boca de frescor. Per això, per aquest maridatge comptem amb el Marta Violet Ecològic de Ramón Canals. Un vi, que ja amb el seu espectacular disseny i aquesta ampolla violeta, ens marca com anirà el vi, una explosió d'aromes i sensacions en boca. Un vi amb una entrada dolça molt agradable, gents empalagosa i una acidesa vibrant. Un vi molt versàtil, tant per fer una copa amb tapes entre amics, com per gaudir amb un estofat de sípia amb carxofes, com es el cas que ens ocupa.

Així que aquest mes de novembre regalat un moment per gaudir de la gastronomia i deixat seduir pel Marta Violeta.

Salut i vi! ✨

Joan Muray

Els tampus, a l'imperi inca, eren uns llocs, que podrien ser com un equivalent als hostals o albergs del nostre temps, però aquells estaven distribuïts al llarg dels camins, el Camí de l'Inca, que recorrien tot el vast imperi (el Tahuantinsuyu), que va arribar a dominar tota la regió andina. Fou una de les tres grans civilitzacions d'Amèrica

Ja que aquella civilització no coneixia la roda, tot ho feien a peu, ajudats pels camèlids com són les llaques, per portar pesos.

Per fer els grans recorreguts que anaven de punta a punta de l'imperi, crearen els tampus, que estaven situats a distàncies calculades que podia fer una persona a peu en un dia. Allà, els donaven allotjament, menjar, i fins i tot roba per abrigar-se si aquell indret era més fred que d'on venien. Si era a la inversa, deixaven el que no necessitaven per a un altre a qui fes falta. D'aquí que l'Imperi inca fos un socialisme total, ja que pagaven uns impostos, però després no havien de preocupar-se de res més. Per això als tampus, els allotjaven, donaven menjar, roba, i fins i tot bèsties de càrrega.

Es conta que, per això de tothom pagar impostos, unes tribus que vivien al llac Titicaca, no en

pagaven, ja que es diu que no produïen res, i això causava malestar entre la resta de la gent que sí que en pagava. Per tant, l'inca ho va resoldre, fent pagar amb l'única cosa que tenien de sobres, polls (insectes), i tothom content.

Actualment, no hi ha tampus, però sí que he vist, que en molts llocs hi ha restaurants que porten aquest nom, especialment si són de cuina peruana. El mateix camí el recorrien uns homes, normalment joves, els xasquis, una mena de carter actual, que portaven missatges, encàrrecs, que es desplaçaven corrent d'una posta a la següent, on un altre, el reemplaçava. Quan arribaven a un lloc, feien sonar una trompeta de caragol per avisar.

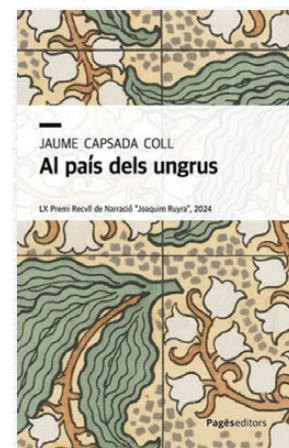
D'ells, no sols depenien els missatges i encàrrecs, sinó que també duïen informació per als que manaven per suspendre o activar qualsevol fet. ✱

ARENAS PUBLICITAT

Més de 25 anys d'experiència al sector publicitari

935 550 986 | www.estampadosarenas.com

Pere Martí i Bertran

Títol Al país dels ungrus

Autor Jaume Capsada Coll

Editorial Pagès Editors

Col·lecció "Lo Marraco", 412

Lloc i any d'edició Lleida, 2025

Pàgs. 122

SINGULARITATS DE TOTA MENA

Jaume Capsada Coll (Palà de Torroella, 1960) és el flamant guanyador del LX Premi Recull de Narració "Joaquim Ruyra" de Blanes (2024) amb un conjunt de trenta narracions titulat *Al país dels ungrus*. Un país imaginat pel

pare del narrador principal, els habitants del qual ja ens són definits a la primera narració, titulada precisament "El país dels ungrus": "Els ungrus eren tota la gent estranya". I tota la gent estranya, des dels dani de Nova Guinea (p. 111), passant per la família del narrador (pare, mare, tiet, cosina...) o la gent de Palà de Torroella i del Bages (el Joan del Dyane 6, el mestre arribat de Barcelona, la Muda, la monja del caramel, el Lucifer dels Pastorets, el Ramonet dels telers...), van desfilar per les pàgines del volum i ens fan adonar que poc o molt totes tenim alguna cosa d'ungru.

I hi desfilen com si d'un gran teatre es tractés, el gran teatre del món, de vegades "com en un vodevil i de vegades com en una tragèdia" (p. 7). Perquè, com en la vida de tothom, els personatges viuen escenes d'allò més doloroses i terribles, al costat d'altres de divertides i plenes d'humor.

I tot això, és clar, cuidat fins al més petit detall, que per això és literatura. En primer lloc, una estructura d'allò més pensada, amb tres parts que podríem considerar les clàssiques d'una obra teatral: la presentació ("El bosc"), el nus (El poble petit) i el desenllaç ("El camí").

En segon lloc, uns paratextos d'allò més ben trobats i aclaridors: una mena de pròleg i epíleg, que obren i tanquen el volum naturalment, amb el mateix títol "Com passa als contes" (p. 7-9 i 119 respectivament); tres citacions introductòries de cada una de les

parts: "El bosc", de Pierre Bergounioux (p. 11), "El petit poble" de Norman Maclean (p. 41) i "El camí" de M. Bulgàrov (p. 101); i un sumari que també ens resulta útil (p. 121-122).

En tercer lloc una llengua d'allò més rica, precisa, genuïna, que converteix una bona colla de fragments, i algunes narracions senceres i tot, en veritables prosas poètiques.

I en quart lloc, uns recursos literaris d'allò més ben trobats i imbricats en el text. En destaquen les comparacions, riques i variades com els personatges: "La plaça de Catalunya resplendia. Els vianants lliscaven sobre el ciment com en la coreografia d'una comèdia musical" (p. 38), "Els passos se'm disparaven empesos per un mecanisme automàtic com en aquells ninots de llautó que els donen corda" (p. 48); "Els records se li escapaven a poc a poc, com el pinso que raja d'un sac foradat" (p. 117)... Algunes d'aquestes comparacions esdevenen metàfores i tot, com la de l'obridor de cartes que el mestre fa servir de punt de referència per a la lectura i "que lliscava sobre les frases com una canoa" i que "un dia la canoa va fer una ziga-zaga i es va precipitar per la cascada" (p. 75-76).

Un premi ben merescut, sense cap mena de dubte, i una lectura d'allò més recomanable, tant per als qui ens sentim una mica ungrus com per als qui no se'n senten, ja que de ben segur que els farà adonar que tots en tenim alguna cosa d'ungru, com he apuntat. ✱

ATENCIÓ NADONS MASNOVINS NASCUTS EL 2025

Convocatòria per a la **33a FOTOGRAFIA DE NADONS** el **diumenge 11 de gener del 2026, a les 11.30 h.** La fotografia es farà, com de costum, a les escales del jardí de Bell-resguard, tocant a la NII

Informació a 699 775 558 i @revistagentdelmasnou

ELOGI DEL PAISATGE

Divendres 17 d'octubre va tenir lloc la inauguració de l'exposició de l'artista masnovina Anna Ballester Eixarch *Elogi del paisatge* a la Sala d'exposicions de la Fundació la Calàndria.

Inauguració de l'exposició a la sala d'exposicions Fundació la Calàndria

Elogi del Paisatge, concebut especialment per a l'espai que ofereix la sala de la Calàndria, presenta 15 peces que dialoguen entre si i tracen un relat coherent, amb amplitud i detall alhora. Cada peça manté la seva autonomia a la vegada que s'integra en un conjunt més ampli. La mostra convida l'espectador a desplaçar-se de manera activa al llarg d'un itinerari que no és casual i aquest moviment esdevé pràcticament una realitat immersiva.

Titular, però, d'aquesta manera una exposició d'art contemporani podria semblar un pèl convencional, tant pel concepte elogi com per l'apel·lació directa al paisatge. Tanmateix, l'autora sembla compartir perfectament les paraules de l'escriptor empordanès Josep Pla quan afirma que *"el paisatge és un estat d'ànim"* si no fos que la seva mirada mediterrània va més enllà de les emocions. L'Anna no deixa de banda la materialitat dels indrets que ha trepitjat i de tot allò que ha vist, amb un respecte infinit i respirar tant els llocs com els espectadors que ens hi acostem a mirar-los. La línia de l'horitzó no és present, ni tampoc evident en les peces de l'artista, el paisatge per a l'Anna és una manera d'existir i d'aquí deduïm la importància que per a ella tenen les caminades, llargues, prolongades, on s'esmolen els sentits de la vista, l'olfacte, l'oïda i també el tacte.

L'obra d'Anna Ballester Eixarch neix de la seva relació directa amb l'entorn natural, on aquest no és un escenari, sinó una vivència, una mena de comunió que esdevé urgència per transformar-se en pintura —el mateix Jordi Pericot qualificava aquesta relació i tractament del paisatge com un "realisme vivencial"—, i aquesta transformació es fa des de la delicadesa de la seva mirada, que s'hi fixa en les coses amb atenció extrema, amb respecte als elements de la natura, a la llum i a les ombres, amb l'ètica que li intuïm com a artista i com a persona. El destil·lat que fa dels elements treballats, l'abstracció de les formes a través dels seus pinzells, és subtil com ho és la seva paleta de colors, les capes són fines, com una carícia feta al terra, als arbres i a la vegetació, i per descomptat, al mar, tan present en la mirada mediterrània.

Els paisatges de l'Anna Ballester ens embolcal·len, però no ens aturen, ens fan transitar, desplaçar-nos, senzillament fluir mitjançant tonalitats que s'allarguen d'una tela a una altra.

Quan ens desplaçem per la sala, fem un itinerari que l'artista ha transitat i coneix de primera mà, compartim l'experiència viscuda per territoris que ella coneix i que també formen part del seu interior.

Deixem-nos portar per aquests paisatges i, en recórrer-los, fem que del recorregut un trajecte —i un elogi— propi. ✱

Elogi del paisatge | Sala d'exposicions de la Calàndria
Del 17 d'octubre al 23 de novembre. Divendres tarda, dissabtes matí i tarda i diumenges matí
Visites comentades a l'exposició al dissabte 1 de novembre a les 18 h i diumenge 16 de novembre a les 12 h

ELS PORTALS D'HÈRCULES

La toponímia del vell món es repeteix en el nou: al Brasil hi ha una ciutat que es diu Cáceres, a l'Argentina hi ha Còrdova i a Guayaquil hi ha un equip de futbol que es diu Barcelona i té l'escut molt semblant al del club blaugrana.

Prop de Rio de Janeiro tenim el Parnàs. No fa referència, no obstant, al mític lloc on vivien Apol·lo i les nou muses, ni a les runes espectaculars de Delfos, ni a la pàtria simbòlica dels poetes. Parnàs és l'acrònim de Parque Nacional da Serra dos Órgãos.

El dia 23 d'agost vaig fer amb uns amics la travessa Petrópolis-Teresópolis, de la qual ja en vaig parlar al butlletí 424, de desembre de 2023. Jo crec que va ser el dia que vaig estar més

Entrada Parc Petrópolis

estona caminant de la meua vida: des de les 07.20 fins a les 21.00. Amb estones de descans, naturalment. Un dia molt, molt llarg. No va ser la major distància que he fet: gairebé 29 quilòmetres de pujades i baixades. Que jo recordi. Tot i que diuen que la memòria és com el mal amic: com més el necessites, més et falla. Aquesta caminada la vam fer amb el mateix guia del 7 d'octubre de 2023, el Chico, un xicot molt amable i simpàtic. Aquesta vegada no hi havia persones que corrien. Érem 5 i el guia: un senyor de 73 anys que va ser el meu heroi, un xicot de Belo Horizonte – no els coneixia – i els amics Marcelo i Julián.

El dissabte 23 d'agost va ser un dia clar, diàfan i poc fred. Penseu que a l'hemisferi sud les estacions van a l'inrevés i érem a muntanya. Vam poder estar a llocs on no havia estat l'altra vegada: el Pico do Açú, punt més alt de la ciutat de Petrópolis, de 2.245 metres – l'entrada del parc es troba a uns 1.000 metres –, els Portals de Hèrcules i la Pedra do Sino, el cim més alt de la travessa, de 2.262 metres. Per arribar als Portals d'Hèrcules – traducció literal; un lloc realment magnífic i superb, un mirador extraordinari –, s'ha d'agafar un trencall que baixa una mica més d'un quilòmetre i condueix a un precipici que és una balconada privilegiada

Portals d'Hèrcules

i ofereix una vista única de les muntanyes de la Serra dels Òrgans – una altra traducció literal.

Quan hi vam ser, li vaig preguntar al Chico el motiu d'aquest nom: associem Hèrcules – Hèracles en grec – als dotze treballs: l'Hidra, el lleó de Nemea, el gos Cèrber, les columnes... El Chico no va saber respondre; va dir clarament que no ho sabia. Ho agraeixo. M'estimo més que les persones em diguin que no ho saben i que no s'inventin res. A Internet vaig descobrir el següent: al mirador, si s'observa amb atenció, es pot percebre un rostre a la roca que recorda el famós semideu de la mitologia clàssica. Hi hauré de tornar.

Vam seguir caminant una bona estona per arribar a la Pedra do Sino, on vam tenir la sort de veure una posta de sol ben majestuosa. Els 11 quilòmetres que faltaven per arribar a Teresópolis els vam fer amb llanternes. El guia ens va avisar que havíem d'anar amb molt de compte i ens va comentar que havia augmentat el nombre d'accidents perquè hi puja més gent a la serra i alguns no s'adonen que es troben en un entorn potencialment perillós. Potser s'ha acabat l'època de l'educació a la muntanya que, crec, no és accessible per a tothom. Sembla que aquest fet és internacional: pujar al Puigmal amb xancletes, per exemple, per fer-se la foto per a l'Instagram.

Vam arribar al final del camí rebentats. Sort que ens esperava el vehicle que ens havia de dur a Petrópolis amb un mos de pa, un tall de formatge i una cervesa que van ser glòria. Vam agafar el cotxe per tornar a Rio passades les 23.00. Abans d'entrar-hi, el Julián va dir: "El que hem fet avui ha estat un disbarat". Possiblement, tenia raó. Què bé que ho vam poder fer. ✨

Travessa via ferrata Elevador

Estatística travessa

Pausa pujant Isabeloca

Finques Puig S.L.

COMPRAVENTA - ADMINISTRACIÓ - ASS. JURÍDICA

Mossèn Jacint Verdaguer 14 - El Masnou • 93 555 10 60 • 93 555 17 61
fax 93 555 28 90 • www.fiquespuig.net • info@finquespuig.net

ELS DIFERENTS TIPUS DE DESCANS I PERQUÈ SÓN NECESSARIS EN LA TEVA VIDA

Sovint associem el descans amb estirar-se, fer una migdiada o simplement en dormir a la nit

Tot i això, el benestar integral necessita molt més que simplement tancar els ulls. El descans té moltes formes i cada una d'elles nodreix una part diferent de la nostra vida. Conèixer-les ens ajuda a detectar què ens manca i a equilibrar millor el nostre dia a dia.

En una societat on sembla que descansar és perdre pistonada i quedar-se enrere, realment és la font per a poder continuar endavant. Sense descans no podem cuidar-nos ni recuperar la nostra salut en totes les esferes.

Alguns dels diferents tipus de descans i com t'animem a practicar-los, són:

Descans físic

És el més evident. Inclou tant el son reparador com petites pauses durant el dia per recuperar energia. Estirar el cos, fer respiracions profundes, fer una migdiada o reduir l'esforç físic permeten que els músculs i el sistema nerviós es regenerin.

Descans mental

La ment sovint queda atrapada en pensaments constants. El descans mental apareix quan deixem de sobrecarregar-nos amb informació i tasques. Practicar la meditació, dedicar-se a activitats creatives o simplement desconnectar del mòbil ens aporta claredat i calma.

Descans emocional

Les emocions també es desgasten. Quan escoltem massa problemes o carreguem amb l'estrès d'altres, necessitem espais segurs on expressar i alliberar el que sentim. Compartir amb persones de confiança o practicar l'autocompassió són claus per recuperar equilibri.

Descans espiritual

No es tracta només de religió, sinó de connectar amb un sentit de propòsit. Passar temps a la natura, resar, meditar o dedicar uns minuts a la introspecció ens dona la sensació de formar part d'alguna cosa més gran i ens renova profundament.

Descans social

Hi ha relacions que ens esgoten i d'altres que ens recarreguen. El descans social implica envoltar-nos de persones que ens donen suport, i també permetre'ns prendre distància quan cal. Triar bé amb qui compartim el temps és una forma poderosa de cuidar-nos.

Descansar no és només dormir, sinó atendre totes aquestes dimensions. Identificar quin tipus de descans ens falta ens permet recuperar energia, claredat i vitalitat. Cuidar el descans és cuidar-nos a nosaltres mateixos en cos, ment i ànima. ✨

ACTE FESTIU de celebració del 40è ANIVERSARI DE Gent del Masnou

Dissabte 8 de novembre, 19 h, a la Sala Polivalent de La Calàndria, Acte pels socis, familiars i col·laboradors. Hi haurà música, poemes i més. Brindarem amb cava i pastís per una llarga vida dels socis i de la nostra entitat

ADRECES DE CORREU ELECTRÒNIC

A fi i efecte de poder mantenir informació àgil i puntual de les activitats de Gent del Masnou, recordem als socis que ens poden facilitar la seva adreça de correu electrònic. Només cal que ens enviïn un correu amb aquest text:

“Autoritzo a Gent del Masnou a utilitzar aquesta adreça de correu electrònic per a informació i comunicacions de l'entitat”.

CLASSES DE IOGA

Classes de meditació, respiració i relaxació impartides per **Jordi Berrocal** professor de Kundalini-ioga. Cal portar una estoreta (o matalas-set), tovallola, coixí petit, pareo i roba còmoda.

Els dimarts de les 18,30 a 20 h.

Preu trimestral 80€, socis 70€

Inscripcions jordiona@hotmail.com

tel. 695 389 304

Lloc Gent del Masnou -

c/ Dr. J. Agell 5 - El Masnou

CONFERÈNCIA a càrrec dels AMICS I ANTICS ESCOLTES DEL MASNOU

“DEL BOSC A LA TAULA”

Dissabte 22 de novembre, 19:00 h Sala Polivalent de La Calàndria

Seguim Fent Història

**100 anys desenvolupant i fabricant
solucions terapèutiques per la teva
salut ocular.**

expect more

www.siegfried.ch